

Arrest

nr. 132 329 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 mei 2009 het Rijk binnen en diende op 29 december 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 10 juni 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka, en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. Als kind verhuisde u samen met het gezin naar Kotahana, Colombo, waar jullie een woning betrokken naast de tempel (Kathiresa Murugam) waar uw vader werkzaam was. U komt immers uit een hindoe priestergezin. Op 27 mei 2009 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. U

verklaarde toen ondermeer dat uw vader werd gedood nadat hij beschuldigd werd van het verbergen van wapens voor het LTTE. Hij kende hierdoor problemen met de autoriteiten. Een tijd zat hij voor deze feiten in de gevangenis. U zou na zijn dood onder druk hebben gestaan van de Karuna fractie. Zij zouden u uiteindelijk in februari 2008 aan de autoriteiten hebben overgedragen. U werd toen beschuldigd van lidmaatschap van de LTTE. U werd drie maanden vastgehouden op het politiekantoor van Kotahena. Na uw vrijkomen op 27 mei 2008 trof u voorbereidingen voor uw vertrek uit Sri Lanka. U reisde uiteindelijk illegaal per schip en per trein vanuit Sri Lanka naar België. U vernoemde tevens de moord in juni 2008 op Veera Subramanyam, de verantwoordelijke van de tempel waar u vader voorheen werkzaam was en de persoon die uw vrijlating had afgekocht. Op 1 oktober 2010 nam het Commissariaat-generaal in deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aan uw asielaanvraag werd immers geen geloof gehecht. Hierbij werd ondermeer gewezen op het gebrek aan documenten ter staving van uw identiteit, afkomst, reisroute en asielaanvraag; op incoherenties, onlogischheden en andere tekortkomingen in uw verklaringen aangaande uw recent verblijf in Sri Lanka en uw vluchtmotieven; en op het feit dat u bleef ontkennen op 2 januari 2009 in Griekenland te hebben verbleven (u situeerde uw vertrek uit Sri Lanka op 27 april 2009), ofschoon uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier bleek dat op 2 januari 2009 vingerafdrukken van u in Griekenland werden genomen. U kon derhalve geenszins uw aangemeten LTTE-profiel aannemelijk maken. Op 8 februari 2011 werd deze beslissing in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zonder naar uw land van herkomst teruggekeerd te zijn, diende u op 29 december 2011 in België een tweede asielaanvraag in. U trok uw eerdere verklaringen over uw reisweg naar België in en gaf tevens aan bij uw vorige asielaanvraag over uw arrestatie en detentie te hebben gelogen. Deze vond niet plaats in 2008 maar in 2007. Voor de rest bleef u bij uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. U gaf aan over deze zaken toen gelogen te hebben op aanraden van de reisagent. U bracht bij uw eerste asielaanvraag het verhaal dat hij u vertelde. U verklaarde nu dat u op 13 mei 2007 werd opgepakt door de politie van Kotahena. Dit omdat u hen weigerde informatie te geven over de verblijfplaatsen van uw oudere broer, Arulraj, en twee oudere zussen, Malarvili en Kayalvili. Zij waren na de moord op uw vader op de vlucht geslagen. Sindsdien was de politie naar hen op zoek. U werd na uw arrestatie voor onbepaalde duur vastgehouden in de gevangenis van Kotahena. Dankzij de tempeleigenaar Veera Subramanyam kwam u uiteindelijk vrij. Op advies van uw moeder en deze tempeleigenaar nam u hierna het besluit uw land te verlaten. Nog in 2008 verliet u in het bezit van Sri Lankaans paspoort van iemand anders met het vliegtuig Sri Lanka en reisde u zo via Dubai naar Syrië. Van daaruit reisde u via Turkije over Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Enkele dagen na uw vertrek uit Sri Lanka vernam u van uw moeder dat de tempeleigenaar Veera Subramanyam doodgeschoten werd. Zijn vrouw geraakte bij deze gebeurtenis gewond. Hij zou zijn doodgeschoten omdat hij de Tijgers (LTTE) hielp. Enkele dagen na uw vertrek uit Sri Lanka verliet tevens uw jongere broer Prasath het land. Hij vertrok toen naar India, waar hij nog steeds woonachtig is. Hij volgt er een opleiding tot hindoe priester. Sinds uw vertrek uit Sri Lanka is de politie naar u op zoek. Heel vaak komen zij langs bij u thuis op zoek naar u. Sinds 2 jaar onderhoudt u contact met uw zus Malarvili. Zij verblijft in Frankrijk. U vernam evenwel via haar geen enkel nieuws over uw oudere broer en zus, Arulraj en Kayalvili. Ze vertelde u evenmin iets over haar doen en laten sinds zij na het overlijden van uw vader op de vlucht was geslagen. Na uw vertrek uit Sri Lanka werd uw moeder in Colombo geslagen door militairen. Als gevolg hiervan diende zij geopereerd te worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een gecertificeerde kopie van uw geboorteakte en een vertaling naar het Engels van deze akte; een 'receipt on arrest' uitgereikt op 13 mei 2007 om uw arrestatie in 2007 te bewijzen; een artikel met als titel 'Tempelpriester ontvoerd en misbruikt, waarna vrijgelaten' over de ontvoering van een voor u onbekende tempelpriester Janarathanan Balejigatheswaran; een document d.d. 30 januari 2006 geschreven door de boekhouder van de tempel Kathiresan; een artikel uit de krant Veerakesari d.d. 7 mei 2006 dat handelt over de jongere broer van uw moeder, genaamd Raguupathysarma; die gevangen zit voor wapensmokkel; een artikel uit de krant Veerakesari d.d. 15 september 2006 over de moord op een neef van u in Trincomalee; een artikel uit de krant Thinakural d.d. 30 januari 2005 over de moord op uw vader; verschillende artikels over de moord op de tempeleigenaar Veera Subramanyam, alsook een foto en een overlijdensbericht van deze persoon; Sri Lankaanse en Franse identiteitsdocumenten van uw zus Malarvili, alsook documenten die betrekking houden op haar asielaanvraag in het verleden in Frankrijk waaronder haar erkenning tot vluchteling op datum van 26 september 2012 door het Cour Nationale du Droit d'Asile en medische documenten die betrekking hebben op uw moeder.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag getracht hebt de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door de ware omstandigheden voor uw vertrek uit Sri Lanka, de wijze van uw vertrek en uw reisroute naar België te verzwijgen. Een dergelijke handelswijze kan niet in overeenstemming worden gebracht met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een kandidaat-vluchteling mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn of haar asielmotieven ten allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, vluchtmotieven en reisweg. Deze vaststelling ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw uitleg terzake, namelijk dat u dit toen verzwegen op aangeven van uw reisagent (mensensmokkelaar) die u aanraade een ander verhaal te brengen, volstaat niet ter verantwoording van uw plicht tot medewerking die op elke asielzoeker rust en volgens dewelke de asielzoeker steeds de waarheid moet vertellen (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Het feit dat u bovendien pas in uw tweede asielaanvraag de 'waarheid' openbaart, vormt op zich bovendien een sterke negatieve indicatie voor de ernst en geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging.

Het vermoeden dat er in hoofde van u noch een gegronde vrees voor vervolging bestaat, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wordt bevestigd door de vaststelling dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag verschillende ernstige tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde ten overstaan van de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u aangaande uw oudere broer Arulraj op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij bij het LTTE was. Wanneer evenwel tijdens uw gehoor op het Commissariaat-gepolst gepolst werd naar het lidmaatschap en activiteiten van uw familieleden bij het LTTE vermeldde u slechts twee ooms, een aangetrouwde tante en twee neven (CGVS, p. 13 en 14). Wanneer u vervolgens de vraag werd gesteld of uw broers en uw zussen in het LTTE zaten, gaf u aan dit niet te weten (CGVS, p. 14). Geconfronteerd hierna met deze afwijking tussen uw opeenvolgende verklaringen, gaf u aan in dit verband eveneens op aanraden van uw reisagent gelogen te hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook over uw oudere zus Kayilvili strookten uw opeenvolgende verklaringen niet. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in 2010 werd meegenomen door het leger, terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat aangaf over haar problemen geen enkele informatie te hebben. Het enige wat u wist te vertellen was dat zij na de moord op uw vader in 2005 met uw andere broer en zus op de vlucht sloeg. Sindsdien vernam u niets meer over haar. Hiermee vervolgens geconfronteerd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal ontkende u dit voorheen verklaard te hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze toch wel flagrante tegenstrijdigheid, temeer daar u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekende nadat ze u werden voorgelezen. Ook aangaande het overlijden van uw vader strookten uw opeenvolgende verklaringen niet. U verklaarde namelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vermoord werd door het leger en Karuna, terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij gedood werd door onbekende personen in burger, waarbij u aangaf geen idee te hebben over de identiteit van zijn moordenaars. Ook hiermee geconfronteerd gaf u andermaal te kennen op aangeven van uw reisagent hierover voorheen bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 15). Opmerkelijk in dit verband is overigens ook dat uw verklaringen over de omstandigheden van de moord op uw vader niet overeenstemmen met de inhoud van het door u neergelegde artikel over zijn overlijden. Volgens uw verklaringen werd hij door vier onbekende personen op een motorfiets neergeschoten tegenover de tempel waar hij werkzaam was. Deze waren eerst afgestapt, hadden vervolgens iets gevraagd aan uw vader die op weg was naar de tempel, waarop het tot een gevecht kwam. Hierna werd hij door deze onbekende personen neergeschoten, waarna hij kwam te overlijden (CGVS, p. 13). Het door u neergelegde artikel stelt evenwel dat hij met een mes in zijn buik werd gestoken door twee personen die hem in de tempel van een gouden ketting probeerden te beroven. Volgens u vermeldt dit artikel evenwel niet de ware toedracht van zijn overlijden. Waarom dit evenwel zo is, kon u niet toelichten (CGVS, p. 13). Bovendien stroken uw verklaringen in dit verband

evenmin met deze van uw zus Malarvili naar voren gebracht tijdens haar asielprocedure in Frankrijk. Uit de door u neergelegde documenten in dit verband, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat zij tijdens haar asielprocedure in Frankrijk verklaarde dat uw vader in januari 2005 werd ontvoerd door militairen en leden van EPDP in het kader van hun onderzoek tegen haar echtgenoot en dat hij vervolgens werd vermoord. U repte met geen woord over enige ontvoering en linkte bovendien zijn overlijden enkel en alleen aan de vondst van wapens in de tempel waar uw vader werkzaam was. Het arrest van het 'Cour Nationale du Droit d'Asile' in de asielaanvraag van uw zus rept daarenboven ook met geen woord over de door u beweerde vondst van wapens in de tempel waar uw vader werkte, de daaropvolgende detentie van uw vader op verdenking van wapentransport voor het LTTE en de vlucht van uw beide oudere zussen (waaronder ook uw zus Malarvili) en uw oudere broer na de moord op uw vader. Bovendien gaf uw zus hierin in te kennen tot oktober 2010 woonachtig te zijn geweest in Sri Lanka. Dit alles stemt tot nadenken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal er evenmin heeft van weten te overtuigen in 2007 in detentie te zijn vastgehouden. Ten eerste slaagde u er niet in hierover een concreet en gedetailleerd verhaal te vertellen. Wanneer u werd gevraagd hoelang u toen vastzat, kon u hierop geen concreet antwoord geven. U geraakte niet verder dan dat u toen heel veel dagen vastzat. U kon geen datum van vrijlating geven noch kon u aangeven of u dan wel weken, maanden of jaren vastzat (CGVS, p. 3). Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen. Bovendien gaf u bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal aan tijdens uw eerste asielaanvraag slechts gelogen te hebben over de data van uw detentie. U verklaarde in dit verband voorheen te hebben verklaard in 2008 te hebben vastgezeten, terwijl dit in werkelijkheid plaatsvond in het jaar 2007. Het tegendeel werd echter vastgesteld. Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag door de Karuna groep opgepakt te zijn die u vervolgens overhandigde aan de politie van Kotahena die u gedurende drie maanden vasthield in het politiekantoor van Kotahena, terwijl u in uw huidige asielaanvraag aangaf de juiste duur van uw detentie niet te kennen, opgepakt te zijn door de politie van Kotahena en vastgehouden te zijn in de gevangenis en niet in het politiekantoor van Kotahena (CGVS 1ste AA, p. 16, 20 en 21; CGVS huidige AA, p. 3).

Voorts stel ik op basis van alle gegevens in het administratieve dossier vast dat u doorheen uw beide asielprocedures ernstige inconsistente verklaringen hebt afgelegd betreffende (de identiteit van) uw broers en uw zussen. U verklaarde twee broers en zussen te hebben. Tijdens uw eerste asielaanvraag slaagde u er echter niet in van de twee oudsten - een broer en hun zus - hun naam te geven. U gaf toen aan hen aan te spreken met de aanspreektitel Akka (zus) en Anna (broer). Van uw andere broer en zus stelde u toen dat zij respectievelijke Prasath Sarma (broer) en Aruna (zus) heten (verklaring DVZ, eerste AA, vraag 30; gehoorverslag CGVS eerste AA, p. 6). Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u spontaan dat uw oudste broer Arulraj en uw oudste zus Malarvili heten. Van geen van beiden kon u evenwel de geboortedatum of het geboortjaar geven. Wel legde u ditmaal een kopie van de geboorteakte van uw zus Malarvili neer. Van uw andere broer en zus verklaarde u ditmaal dat zij respectievelijk Arunprasath (broer) en Kayalvili (zus) heetten (CGVS huidige AA, p. 4 en 5). Ook van Kayalvili bleek u de geboortedatum en het geboortjaar niet te kennen (CGVS, p. 5). Bevreemdend is tevens dat u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in uw huidige asielaanvraag over uw zus Malarvili verklaarde sinds haar vlucht (in 2005) niets meer van te hebben vernomen, om vervolgens later tijdens ditzelfde gehoor plots te verklaren dat zij woonachtig is in Frankrijk en dat u sinds enkele jaren contact met haar onderhoudt (CGVS, p. 5 en 7). Ook dit stemt tot nadenken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ook nu geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er

vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waar naar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteit, zoals blijkt uit de door u voorgelegde geboorteakte, staat hier vooreerst niet ter discussie. Wat betreft het door u neergelegde 'receipt on arrest' ter staving van uw arrestatie in 2007 en de door u neergelegde krantenartikels en andere documenten over de moord op voornoemde tempeleigenaar Veera Subramanyam, over de problemen van familieleden van u in Sri Lanka en over de ontvoering van een tempelpriester genaamd Janarathan Balejegiatheeswaran, dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten slechts een bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met overtuigende en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval. De waarde van het door u neergelegde 'receipt on arrest' wordt daarnaast tevens ondermijnd door het besef dat volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie valse en vervalste (juridische) documenten in Sri Lanka gemakkelijk te verkrijgen zijn. Ook het feit dat het hier slechts een kopie betreft, ondermijnt de bewijswaarde van dit document. De door u neergelegde medische documenten van uw moeder bevestigen weliswaar haar medische problemen, maar leveren geen bewijs van uw bewering dat zij als gevolg van fysiek geweld gepleegd door militairen na uw vertrek uit Sri Lanka diende geopereerd te worden. Volgens deze documenten was zij immers in behandeling voor kanker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste onderdeel van het eerste middel op de schending van artikel 1A Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; in het tweede onderdeel, op artikel 48/2 *juncto* 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich een tweede middel op de schending van artikel 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker beroept zich een derde middel op de schending van het proportionaliteitsbeginsel, en in een vierde middel op de schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit middel dan ook ongegrond.

2.6. Met betrekking tot het EVRM moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

2.7. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn familiaal LTTE-profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ondergrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

3.4. Verzoeker wijzigde zijn asielrelaas bij zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker verklaart dat *“Bij zijn 1e asielaanvraag vertelde verzoeker een verhaal dat hem opgedrongen was door zijn smokkelaar. Verzoeker was toen amper 15 jaar en deed wat zijn smokkelaar hem had opgedragen. Bij onderhavige 2de asielaanvraag vertelde hij de waarheid en alles in detail van wat hij zich nog kan herinneren van toen hij zeer jong was”* en voert verder aan *“dat hij op 15 jarige leeftijd onder dwang misleidende verklaringen aflegde zoals opgedragen door zijn smokkelaar”*.

Vooreerst ziet de Raad niet in hoe een smokkelaar verzoeker zou kunnen gedwongen hebben valse verklaringen af te leggen, gezien verzoeker louter individueel en met bijstand van een advocaat en zijn voorged zijn eerste gehoor op het CGVS heeft afgelegd (gehoor 13/09/2010), noch verklaarde verzoeker op dat ogenblik nog op enige wijze in contact te zijn geweest met deze smokkelaar, laat staan bedreigd te worden. Verzoeker was op het ogenblik van het CGVS-verhoor bijna 17 jaar en al meer dan een jaar in België. Reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd verzoeker zowel op de Dienst

Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Dat verzoeker nog zeer jong en onwetend was en dus beïnvloedbaar, kan worden aangenomen, doch dit volstaat niet als geldige verschoningsgrond wanneer hij op het CGVS-verhoor kon steunen op de raad en bijstand van zijn advocaat en voogd. De Raad stelt vast dat verzoeker getracht heeft de Belgische overheden doelbewust te misleiden.

3.5. Verder kan worden vastgesteld dat verzoeker louter een tweede versie van zijn eerste asielrelaas geeft. Verzoeker stelt initieel enkel gelogen te hebben over zijn reisroute (gehoor tweede asielaanvraag p. 2), doch past gaandeweg het gehoor zijn verklaringen telkens aan om zowel tegemoet te komen aan de motieven van de eerste weigeringsbeslissing als wanneer hij in zijn tweede versie met onderlinge tegenstrijdigheden en incoherenties geconfronteerd wordt, in het bijzonder waar er bijzonder ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties worden vastgesteld tussen zijn verklaringen op de DVZ en op het CGVS zoals inzake het lot van zijn zussen M. en K. (gehoor tweede asielaanvraag p. 5 versus p. 7, p. 9 en p. 14), de naam van de oom langs vaderskant dan wel moederskant (gehoor tweede asielaanvraag p. 5, p. 11, p. 14 versus verklaring tweede asielaanvraag vraag 37), het lidmaatschap van zijn broer (gehoor tweede asielaanvraag p. 14 versus verklaring tweede asielaanvraag vraag 37), de daders van de moord op zijn vader (gehoor tweede asielaanvraag p. 15 versus verklaring tweede asielaanvraag vraag 37). Deze gehoren werden beiden tijdens zijn tweede asielaanvraag afgelegd toen verzoeker ook al meerderjarig was (gehoor tweede asielaanvraag p. 14-15 versus verklaring DVZ tweede asielaanvraag vraag 37). Aldus is verzoekers bewering dat *“De 2de asielaanvraag werd louter verwijzende naar zijn onterechte verklaringen tijdens de 1e asielaanvraag afgewezen, zonder enig nader onderzoek van de ernst van de vrees in hoofde van verzoeker”* zonder grond. Bovendien zijn verzoekers verklaringen op het tweede gehoor eveneens strijdig met de door hemzelf aangebrachte informatie, bijvoorbeeld inzake de dood van zijn vader (gehoor p. 12). Verzoeker is dan ook onjuist waar hij eerst beweert dat hij enkel over zijn reisweg gelogen heeft, maar gaandeweg zijn gehele relaas aanpast en ontkent naarmate de vraagstelling van de dossierbehandelaar (in het bijzonder gehoor tweede asielaanvraag p. 14-15). Indien verzoeker zijn broer en zussen waren weggevlucht *“door de verhoren van de politie”* (gehoor p. 3) dan valt dit niet te rijmen met zijn verklaringen dat na de vlucht van zijn broer en zussen *“mijn moeder zocht hen; en wij hebben ook via de politie laten zoeken; maar die kon hen ook niet vinden”* (gehoor p. 5), temeer verzoeker verklaarde zelf heel vaak door de politie verhoord te zijn geweest over zijn broer en zijn zus (gehoor p. 2). Alleszins kan het invoeren van de hulp van de politie niet duiden op enige vrees in hoofde van verzoeker voor diezelfde politie, en plaatst dit de politiebezoeken in een heel ander daglicht. Verzoeker is voorts onwetend over talrijke elementaire zaken uit zijn asielrelaas, zoals inzake de herkomst van zijn arrestatiebevel, de duur van zijn detentie, gegevens van zijn familieleden, naam oudste broer van de vader, tijdstip, duur en plaats detentie vader, Karunagroep, details LTTE lidmaatschap van vrouw en zonen van oudere broer van de vader, details LTTE lidmaatschap jongere broer moeder (gehoor tweede asielaanvraag p. 3, p. 4-5, p. 6, p. 7, p. 8, p. 9, p. 13-14). Uit dergelijke opeenstapeling van onwetendheden, dat niet anders dan geconcludeerd worden dat verzoekers relaas volkomen gefabriceerd voorkomt en niet steunt op eigen ervaringen.

3.6. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan.

3.7. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van

verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met het tweede asielrelaas, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.9. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

3.9.1. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka van 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat de algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort, *quod non in casu* gezien verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij familiale banden met de LTTE onderhoudt laat staan dat hij zelf verdacht wordt van LTTE-affiliatie, noch anderszins aannemelijk maakt zich op een van deze risicoprofielen te kunnen beroepen.

3.9.2. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08; en R.J. t. Frankrijk, nr. 10466/11 van 19 september 2013 de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008, in het bijzonder na het beëindigen van het gewapend conflict in mei 2009, onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), waarbij het Hof de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil benadrukt en meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen. Derhalve dienen alle asielverzoeken van Sri Lankaanse asielzoekers op hun individuele merites te worden beoordeeld. Opnieuw stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins familiale banden met de LTTE aannemelijk heeft gemaakt, laat staan dat hij zelf verdacht wordt van LTTE-affiliatie, temeer verzoeker zelf nalaat de criteria aan te duiden waarop hij zich wenst te beroepen. Waar verzoeker nog aanvoert "*Het is ook om die reden dat al zijn werkcollega's en manager Sri Lanka zijn ontvlucht en asiel aanvroegen in het buitenland!!!*", neemt de Raad aan dat dit een materiële vergissing betreft gezien deze elementen volledig vreemd zijn aan verzoekers asielrelaas.

3.9.3. Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet staande kan houden dat er in zijn hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde "*Minstens het dossier voor nader onderzoek terug te verwijzen naar het Commissariaat Generaal*". De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker

maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Waar verzoeker “*de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken*” vordert, wijst de Raad erop dat dit in deze niet onder de bevoegdheid van de Raad valt.

3.11. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK